

MŰVÉSZÉLET

én taláلتalak ki
s most szépségedet kenyérként tördeled
mindenki látja

én taláلتalak ki
s lám őszт lebbentő hajadban
apró csat vagyok.

Hajdan házinyulak szállása voltál
lecsuktad szemed s én elálmosodtam
ma villamoson utazom
szinte szégyellek verset írni már
s ha ládákba csomagoihatnám az életem
városszálen hagynám boldogan
mint ifjú kerékpáros.

No lám akár a mesében bekopog
a csillagóra-leolvasó
eszembe juttatja hogy élek
bizonyosságként jön a könyvelő
eszembe juttatja hogy élek

te nem jössz
a tükörből bamba mosolyom
mintha helyetted kiáltana rám:
„élsz te ostoba?“ „éj!...“

ELROZSDÁLVA

kormányokat nevezтünk ki a holdra
nemsokára foggal találjuk fel a kenyeret
az esőt gépesített szívárvány nyírja
láncfalpakon mutatja magát az ikon.

Akár a vásárban kabátod ujjából
húzod elő sírunkat te jóságos isten
kancsal dicsfényed világánál
fényesíti bakancsait a diadal
óramutatók közé ugrik egy majom.

Miért nem vagy boldogan öntudatlan akár a bolond
húznád madzagon berkek felé a városokat.
Szennyezett tengerek hulláma verdes
költöznek majd tiszta csillagokba.

Láttam elrozsdálni az angyalt az autótetemőben.

CZÁBÁR LÁSZLÓ fordításal